

eigen huishoudentje, klein en bescheiden, maar gelukkig en buiten het bereik van vader's harde woorden en drukkenden dwang.

Maar na die eerste vervoering kwam de werkelijkheid, als altijd practisch en onverbiddelijk. Trouwen, zoover waren zij nog niet. De minnaar leek een beste, goede jongen, maar een hoogvlieger was hij niet, hij had 't nog niet ver gebracht in de wereld en was klerk aan een ministerie op een salaris van *f* 500. Hij had nog een klein beetje van zichzelf en hij wist ook wel dat Matje's vader betrekkelijk vermogend was; misschien zou Zegers wel iets willen doen om hen te helpen. Het meisje schudde droevig het hoofd; onder die omstandigheden durfde zij er zelf niet van spreken, maar het jonge mensch liet zich zoo spoedig niet uit het veld slaan en op zekeren dag begaf hij zich naar de woning van den ouden Zegers, nadat hij dien heer om een onderhoud had laten verzoeken. Matje zat met een kloppend hart en betraande oogen op haar eigen kamertje, moeder keek bekommerd, maar zei niets.

Zegers ontving zijn bezoeker in het kantoortje dat aan de werf grensde, een klein hokje met twee staande lessenaars en twee hoge krukjes. Dit reeds was geen gunstig voorteeken, een bezoek toch waaraan hij ook maar eenige waarde hechtte, wachtte de oude heer altijd in de mooie kamer af.

Matje's aanbidder voelde zich lang niet op zijn gemak. Op het vierkante gezicht met de schrandere oogen en plumpe trekken tegenover zich las hij niets bemoedigends.

Aarzelend en hakkelend deed hij zijn aanzoek.

„Wat verdien je?” vroeg Zegers strak.

„Vijfhonderd gulden.”

„En? . . .”

„Ik heb nog zoowat net zooveel van me zelf.”

„Is dat alles?”

„Ja... maar... 't volgende jaar krijg ik wel traktementsverhooging, en ik dacht... ik meende... Matje is nu toch maar alleen, al uw kinderen zijn bezorgd... wanneer u misschien...”

„Als je op mijn duiten aast heb je 't mis,” zei Zegers. „Wanneer je minstens eens zooveel hebt, wil ik een verstandig woord met je praten, vóór dien tijd mot ik er niks van hebben. Bonjour, ik heb vandaag meer te doen.”

En hiermee stapte hij het kantoortje uit en liet den verbluften jongen staan. De zaak scheen hopeloos, Matje kende haar vader en wist dat niets baten zou, maar nu zij eenmaal een glimp van het geluksland had gezien, wilde zij trachten het te bereiken. Voor het eerst in haar leven verzette zij zich tegen haar's vaders dwang. Hij kon haar niet beletten om lief te hebben en zij beloofde haar Hein trouw. Zij sprak hem op straat, als zij een boodschap ging doen, zij ontmoette hem bij haar zuster, die in 't geheim was. Moeder liet alles onder angst en beven oogluikend toe, maar vader maakte 't hun niet moeielijk. Hij merkte heel goed dat zijn dochter met dien jongen liep, zooals hij 't uitdrukte en zijn gezond verstand toonde hem alweer dat dergelijke dingen niet tegen zijn te gaan, door ze te verbieden.